

GYERMEK SZÜLETETT – ISTEN TESTET ÖLTÖTT

Lekció: János 1,1-3/Textus: Lukács 2,1-6

2013. december 26.

BEVEZETÉS

A felolvasott igeszakasz egyike a klasszikus karácsonyi textusoknak. A jól ismert, sokszor hallott karácsonyi történet, Krisztus születéséről, az azt megelőző, és az azzal párhuzamos eseményekről. Ebben az évben is felidézzük. Ez hozzátartozik az ideális karácsonyról alkotott képünkbe - ahogy a karácsonyfa és a hóesés is. Havat nem látunk – érdekes, hogy Izraelben hatalmas hóesések voltak az elmúlt időszakban, de karácsonyfánk minden bizonnyal van. De amiért ma itt vagyunk, azaz, hogy Krisztus több mint 2000 éve megszületett; és nem is valószínű, hogy télen született, hiszen pásztorokkal és juhnyájjal is találkoztunk a felolvasott történetben. Tehát a jól ismert történetet fogjuk ma megnézni; az események eltérő olvasatait, dimenziót közelebbről megvizsgálni.

1.Nézzük meg **történelmi szempontból**: mit mondott és tett Isten az Írásban? 2.Nézzük meg **teológiai szempontból**, hogy ez konkrétan mit is jelent Istennel való kapcsolatunkban? 3.Nézzük meg ezután, hogy **az életünkre nézve mit jelent ez**, azaz, hogyan változtat meg minket? 4.Majd végül **doxológiai szempontból; hogyan tiszteljük, imádjuk az Istent**; kit tisztelünk, kit dicsőítünk, és miért –mindazokat a szempontokat figyelembe véve, amelyeket említettünk. Tehát 4 aspektusból fogjuk megvizsgálni a kérdést.

Jézus születésének ígérete és annak beteljesedése

Ha Jézus születését megnézzük, akkor két szálát követhetünk nyomon az egész Bibliában: az egyik az ígéret, a másik a beteljesedés. Az Ószövetség nagy része az ígéret kategóriájába tartozik, és az Újszövetség ezeknek az ígéretnek beteljesedése, ill. ezek írásos formában való megörökítése. Krisztus születésével ígéretnek sora teljesedett be. Ezeket az ígéreteket nevezzük próféciának, amelyek századokkal, sőt, ezredekkel korábban elhangzottak már; Isten szuverén ura a történelemnek, előre tudja, látja, alakítja a jövőt, így részletekbe menően megmondta előre a prófétákon keresztül, hogy mi a terve az emberi történelemmel; nevezetesen hogy elküldi Fiát hozzánk, hogy belép az emberi történelembe. A próféciákban közli velünk, hogy a bűn problémájára nem más a megoldás, a kiút, mint az Immanuel. De mit jelent ez az elnevezés, megjelölés? Azt, hogy „Isten velünk.” Isten belép az emberi történelembe, „meglátogatja” földünket, és velünk lesz. Honnan tudjuk, hogy ki ez az Immanuel, és azt, hogy benne Isten eljött hozzánk? A válasz az a jövendölés, amely szerint a szűz egy fiút fog szülni. A próféciák azt is megmondták előre, hogy a szűz ezt a fiút egy kicsi, maximum száz lelkes településen, Betlehemben fogja világra hozni. A zsidók közül mindenki ezt az eseményt várta; Isten csodálatos látogatását. És mindezek az ígérek beteljesedtek Jézus születésében, ahogy azt a Lukács második fejezetében, a felolvasott igeszakaszban látjuk.

JÉZUS SZÜLETÉSE MINT TÖRTÉNELMI ESEMÉNY

Jézus születése történelmi tény: Lukács egy képzett orvos, világosan beszélő intelligens ember volt. Egy Teophilus nevű gazdag „mecénás” bízta meg Lukácsot, hogy járjon utána a történelmi tényeknek, nyomozzon, vizsgálódjon Krisztus személye és cselekedetei körül. Lukács így megörökítette számunkra Jézus életét, cselekedeteit, mindezt úgy, hogy beszélt a

szemtanúkkal, meghallgatta beszámolóikat; olyan emberekkel beszélt, akik személyesen jelen voltak a vizsgált eseményeknél. Meginterjúvolhatta Máriát is, és másokat is, akik ott voltak már akkor is, amikor Jézus gyermekből felnőtté vált. Így számol be Lukács Jézus születéséről. Nyilvánvaló, hogy Lukács történelmileg bizonyítható, közvetlen szemtanúk által hitelesített tényekről beszél, amikor a Jézus életével kapcsolatos információkat közli. Az első ember, akit Lukács bemutat, Augustusz császár. Valódi, történelmi személy, aki Lukács beszámolója szerint Krisztus születésekor uralkodott. A Római Birodalom császára, sőt talán legnevesebb császára a római birodalomnak Julius Caesar után; J. Caesar fogadott fia volt Augustus. A Római Birodalom az akkor ismert világ nagy részén terült el, számos népet, nyelvet és kultúrát olvasztott magába. A neve –augustus- azt jelenti: fenséges, tiszteletreméltó. Amíg hatalomra nem jutott, könyörtelen volt, de mihelyst megkaparintotta a hatalmat, viszonylag jóindulatú lett. Jóval kegyesebb uralkodó volt pl. Heródeshez viszonyítva, aki egész életében megmaradt egy mániákusnak. Azonban Augustus nem volt istenfélő, nem szerette és tisztelte a Biblia istenét.

Akkoriban nem volt szétválasztva a vallás az állami hatalomtól, ezért egy igazi római a császárt isteni imádat illetett meg. De Augustus lemondott az istennek kijáró tiszteletről, saját maga imádásáról, mert politikai szempontból nem volt kifizetődő. Ehelyett elfogadta a „főpap” címet, így ő lett a rangidős vallási vezető a birodalmon belül. Ez azt jelentette, hogy kinyithatta a templomokat, és szabályozhatta a vallási formákat. Nem csak jobb ember volt, hanem jobb uralkodó is, mint számos kortársa.

A másik személy, akit látunk, Cirénus kormányzó, aki Augustus császár alá tartozott. Olyasmi lehetett a kettejük között viszony, mint ma az elnök és mondjuk a kormány egy tagja, mondjuk egy államtitkár között. A császári döntéseket és határozatokat kellett végrehajtania, keresztülvivinnie. Az egyik ilyen határozat az összeírás, a népszámlálás volt, ezt neki kellett levezényelnie. A népszámlálás soha nem tartozott egy uralkodó közkedvelt lépéseéhez. Két oka is volt az uralkodónak, hogy megszámláltassa a népet. Az egyik gazdasági, a másik pedig politikai-hatalmi. Ha tudod, hogy pontosan mennyi polgárod van, akkor ki tudod vetni az adót egytől egyig mindegyikre, és annyi pénzt gyűjtesz össze, amennyit csak lehetséges. Továbbá ha tisztában vagy azzal, hogy mennyi felnőtt férfi él a birodalmon belül, akkor tudod azt is, hogy hány katonád áll készen, ha esetleg meg kell védeni a birodalmat. Összefoglalva: az összeírásnak politikai és gazdasági okai voltak.

Lukács azután Józsefről és Máriáról kezd el beszélni. Ellentétei Caesarnak és Cirénusnak. Ma úgy mondanánk, vidékiek, és nem városiak; szegények, nem gazdagok; nincs hatalmuk, szemben azokkal, akiknek van; az egy Istent tisztelik, és nem különféle isteneket. József és Mária tulajdonképpen tínédzserek voltak; mai fogalmakkal élve középiskolás korban lévő fiatalok, vagy még fiatalabbak. Akkoriban – Jézus korában – egy nőt 12 éves korban már eljegyeztek, és 13 évesen már felesége volt valakinek. József és Mária egy kicsi, vidéki városban éltek, amit Názáretnek hívtak. József Ácsként dolgozott. Képzeljünk el egy fiatal fiút, akinek már kerges a tenyere, kezében kalapáccsal, aki becsületes munkából él, és aki várja a házasságát álmai asszonyával. Isten Gábrriel angyal által korábban már kihirdette Máriának azt, amiről az ézsaiási próféciák beszélnek (Ézs 7. és 9. fejezete), hogy Fiút fog szülni, aki meg fogja szabadítani népét a bűntől.

Mária elmondja Józsefnek; akár az is megtörténhetett volna – és ez lett volna a logikus -, hogy nem veszi komolyan Máriát, bolondnak nézi és elhajtja. Mindazonáltal szerették egymást, és bíztak Istenben, szerették Istent, neki szolgáltak, és meghallották Isten hívását, elfogadták az életükkel kapcsolatos akaratát. Nos, Mária állapotos, pedig még nem éltek házasságot. A

Biblia azt mondja, hogy szűz maradt mindaddig, amíg Jézus meg nem született. Miután megszületett Jézus további gyermekeik születtek, és normális családként éltek.

Aztán eljött a népszámlálás ideje, és el kellett utazniuk oda, ahol ők maguk is születtek. Mária férje, József, aki Dávid király leszármazottjaként Betlehemből származott. Ahogy Sámuel könyvében olvassuk, Dávid is Betlehemben nőtt fel, juhoknak volt a pásztora azon a környéken. Amikor egy ilyen összeírás alkalmával a születésük helyére kellett menniük, hogy saját családjuk, törzsük, nemzetségük szerint névjegyzékbe vegyék őket, felért egy nagyobb családi összejövettel. Názáret, ahol Mária és József éltek száz mérföldnyire volt Betlehemtől, és Mária állapotos volt. Nos, azt hiszem, egyetlen állapotos nő sem akar, főleg az utolsó hónapokban száz mérföldeket megtenni, gyalog, vagy számárháton, a pusztaságon át, szabad ég alatt, doktor nélkül, orvosi ellátás nélkül. Borzasztó kilátások. De Istennek, gonviselő kegyelméből fakadóan, pontosan erre a párra volt szüksége, akik Názáretből éppen Betlehembe tartottak, hogy beteljesedjen a prófécia és az Írás ígérete a Betlehemben születő gyermekről. Megtették hát a hosszú és fárasztó utat, és a gyermek, amíg oda nem értek, nem született meg, a sok akadály, a távolság, és a zökkenőkkel teli út ellenére. Megérkeztek Betlehembe, és íme, Mária tényleg életet adott Jézusnak. Az egész város – az összeírás miatt – megtelt emberrel, ezért már nem volt szabad hely, nem tudták kibérelni lakóházat, ezért egy állatokkal teli istállóban szálltak meg. Jézus megszületik. Bepólyálták. Gondoljunk egy teljesen bebugyolált csecsemőre. Nem volt számára bölcső, ezért egy etetővályúba fektették. Ez a kép, hogy a megszülető Isten-embernek kvázi egy jászol az első trónja, és ez kifejez egy mérhetetlen nagy alázatot.

Négy karaktert látunk: Agustus császárt, Ciréneust, Józsefet és Máriát, és az egész mögött Isten cselekvését. Isten áll az egész mögött, akinek gondviselése, és akinek korlátlan uralma az események alakulásában is kifejeződik. Isten kormányoz és vezet minden népet, minden királyt és királyságot, Isten mindenk fölött van, mert ő az Úr.

A császár több pénzt akar és katonát – Isten pedig azt akarja, hogy az Írás beteljesedjen; így Agustus hatalmi moticáviókból dönt, Isten pedig őt használja fel arra, hogy beteljesedjen a prófécia. Ez nem azt jelenti, hogy a rossz eredője Isten, hanem azt, hogy gondviseléséből fakadóan minden esemény –akár rossz, akár nem-, az előttünk sokszor rejtett terveinek a megvalósulását segíti elő. Isten még a rosszból is ki tud hozni jót. Ilyen az Istenünk: fogja a rossz dolgokat, és valamiképpen jóra fordítja azokat, a maga céljai szolgálatába állítván őket.

A színpalak mögött Isten munkálkodik. A Luk 2-re visszautalva, a Gal 4,4-5-ben azt írja Pál apostol: „de amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született...” Mikor? „amikor eljött az idő teljessége” –tehát pontosan a megfelelő időben. Isten gondviselő munkája által a prófécia a megfelelő időben beteljesedett. A szűztől, Betlehemben, megszületik az Immánuel; a gyermek apja és anyja –engedelmeskedve a kormányzati határozatnak – összeírásra visszatérnek hazájukba. És mindez a Pax Romana, a Római birodalom regnálásának idején, az „idők teljességében”- annak a birodalomnak az idejében, amelyik egy fejlett, ma is csodált úthálózatot épített ki, keresztül kasul a területén, amikor a birodalom alá tartozó nemzeteket összekötötte egy közös nyelv, amikor Jézus születésének, életének és halálának híre úgy tudott terjedni, ahogy arra korábban soha nem lett volna lehetőség. Ez a történelmi igazság. A keresztyénség Jézus személyének és cselekedeteinek történelmi tényében gyökerezik.

JÉZUS SZÜLETÉSÉNEK TEOLÓGIAI JELENTŐSÉGE

A történelmi tények nagyon fontosak, de nem hasznosak, hacsak nem jutunk el tőlük a teológiai konzekvenciáig. Mit jelent ez a celekménysor számunkra? Mit tett Isten? Mit vitt véghez, mit hajtott végre Krisztus születése által? Miért jött Jézus? Ezek azok a teológiai kérdések, amelyek megmagyarázzák a történelmi tényeket. Összes kérdésünkre a választ egy szóban lehet összefoglalni: inkarnáció. Ez a latin szó azt jelenti: „testben”. Beszéljünk tehát röviden az inkarnációról, a testet öltésről.

Larry Kinget talán ismerhetik többen, a nagy amerikai riporter - talán a jellegzetes hózentrógerről, amit visel, beugrik. Rengeteg emberrel beszélt már, de egyszer neki tették fel a kérdést, hogy melyik történelmi személlyel készítené interjút, ha lenne rá lehetősége. Azt mondta, hogy Jézus Krisztussal. Amikor megkérdezték tőle, hogy mit kérdezne, azt válaszolta: „a születéséről kérdezném, hogy valóban szüztől született -e. A válasz meghatározná számomra az egész történelmet.” Szerintem igaza van; szerintem is ez a lényeg. Ha így van, akkor Jézus senkihez és semmihez sem hasonlítható, aki valaha élt, vagy élni fog a földön.

Inkarnáció. A legfontosabb keresztyén tanítás: Isten, aki lélek, emberi testet vett magára, és emberként jelent meg, a Názáreti Jézusban. Jn 1,1 szerint: „Kezdetben volt az Ige”. Ez az Ige a Szentháromság, az Atya-Fiú-Szentlélek Isten második személye. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige az Istennél volt, és Isten volt az Ige” és a 14. versre ugorva; „és az Ige testté lett, és itt élt közöttünk...” Az Ige, öröktől fogva az Atya Istennel volt, és Isten volt, és ő volt a Teremtő Isten. Ott volt kezdetben, amikor is a Genézis, Mózes első könyve szerint minden meg lett teremtve. A Szentháromság második személye, aki az Atyával és az Atyánál volt, örökké létezett már, mint Isten, ember lett, az ember Jézus Krisztus. Ez az inkarnáció. A Szentháromság második személye belépett a történelembe. A Teremtő belépett a teremtésébe. Isten, aki lélek, magára vette az emberi testet, és közénk jött. Ez az, amiért Immanuelnek nevezhetjük; ezért mondhatjuk, hogy velünk az Isten.

Ugyanakkor, amikor mindezeket kijelentjük, tisztában kell lennünk azzal, hogy számos kérdés vetődik fel. Nézzünk meg három kérdést a testet öltéssel kapcsolatban. A lekióban azt olvastuk, hogy kezdetben volt az Ige... ill. hogy kezdetben Istennel volt, és hogy az Ige testté lett. Önmagában ezek a sorok okafogyottá teszik a következő kérdéseket, de nézzük meg őket közelebbről röviden.

1.) Először is, az a kérdés szokott felmerülni Jézussal kapcsolatban, hogy nem lehet-e, hogy csak Istenné vált. Nem. Ugyanis nagy különbség van aközött, hogy Istenné válik valaki, és aközött hogy Isten lesz emberi lényé. Egyébként ez az első hazugság az emberi történelemben, amelyről a Biblia első lapjain olvashatunk: Ádámot és Évát a beszámoló szerint azzal a lehetőséggel kísértette meg a kígyó, hogy olyanokká válhatnak, mint Isten. És ez a kísértés annyira aktuális; annyi féle-fajta vallás, szekta hirdeti ezt: a mormonizmus konkrétan, a keleti vallások pedig indirekt módon: a hinduizmus szerint a karma, egy kozmikus körforgás által kell fizetnie az embernek a karmikus vétkéért, mindaddig, amíg egyé nem válsz az istenivel. Olyan leszel, mint Isten. E vallási kultuszok szerint nincs személyes, névvel rendelkező isten. Mind arról szól, hogy az ember, saját erőfeszítése árán, meditációval, jógával, összpontosítással rákapcsolódik, egyé válik a kozmoszt átjáró isteni tudat erejével. De ez csak a régi kísértés: olyan leszel, amilyen az Isten.

Ez nem az, amit a Biblia tanít. Nincs középút: van az az út, amit a Biblia tár elénk, és van az út, amit mindenki más követ és hirdet. Az egyik arról szól, hogy valahogy közelebb kerüljünk Istenhez, valahogy közelebb tornásszuk magunkat hozzá – legyen szó akár jó cselekedetekről, reinkarnációról, karmikus adósságunk kiegyenlítéséről... Ez a büszkeség. A keresztyén tanítás ennek az ellenkezője: Isten lejött hozzánk, hogy közöttünk legyen. Ez a büszkeség ellentéte: alázatosság. Nem arról van szó, mit teszünk mi; hanem arról, hogy mit tett Ő. Az egész testet öltés arról szól, hogy Isten közeledik hozzánk, testet ölt, mert szeret minket és mert velünk akar lenni.

2.) Felmerülhet az, hogy Jézus születése előtt nem létezett: Számos vallás, vagy helyesebben - szekta -, ezt tanítja. A Jehova tanúi pl. azt mondják, hogy Jézus nem örökkévaló Isten, hanem egy teremtett lény, aki valamikor meg lett teremtve az időben. A Máté 5,1 szerint a Messiás származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba. Ez a megfogalmazás azt mondja - az írásmagyarázók szerint is-, hogy a Messiás öröktől fogva létezett. Amikor a János 1-ben azt olvassuk, hogy „kezdetben volt az Ige”, akkor a fülünkben Mózes első könyvének első fejezeti visszhangozhatnak: a teremtés első napja; és mi volt előtte? Jézus az Atya Istennel volt, mint örök Isten. Tehát Jézus nem a születésekor kezdett el létezni. A Szentháromság második személye belépett az emberi történelembe, férfiként, a Názáreti Jézusként. Ez történt, amikor a születéséről beszélünk. Nem Krisztus lett megteremtve, hanem Krisztus, aki már létezett, belépett az emberi történelembe.

3.) És harmadszor felmerülhet az is, hogy vajon Jézus, amikor földi gyermekként megszületett, megszünt –e a földön tartózkodásának idejére Isten lenni. Nem, nem szünt meg. Hiszen többször is, visszatérően kimondja: „Isten vagyok én és az Atya egy vagyunk”. Ez volt többek között az egyik oka annak, amiért Jézust halálra ítélték; az, hogy kijelentette magáról, hogy ő Isten –ezzel is vádolták, hogy ő egyenlővé tette magát az Istennel. Jézus nyomatékosan, ismétlődve, tömören, egyértelműen és vitát nem tűrően kijelentette, hogy ő az egyedüli Isten – ezért aztán kivégezték. Továbbá ő megtette azt –földi élete során-, amit csak Isten képes megtenni: elveszi a bűneinket. Márk evangéliuma megörökített egy eseményt, amikor Jézus azt mondja egy embernek: „megbocsátattam a te bűneid.” Ez minden vallási vezetőt megrémisztett. És a rémületüknek volt is alapja: az ember Isten ellen vétkezik; és egyedül Isten képes megbocsátani az emberek vétkeit. Ezért aztán elkezdtek kérdegetni: hogyan bocsáthatja meg ez az ember a bűnöket? A válasz: ő az az Isten, aki ellen vétkeztünk, így ő az az Isten is, aki meg tudja bocsátani a bűneinket. Jézus teljesen isten volt, akkor is, amikor a földön járt. Ágoston, az egyházatya nagyon találóan fogalmazta ezt meg: Jézus nem veszített semmit istenségéből, hanem istensége mellé felvette az emberi mivoltot. Jézus Krisztus nem „Isten mínusz, hanem Isten plusz”. Az örök Isten, aki lélek, emberként megjelent a történelemben.

MIT JELENT SZÁMUNKRA, A SAJÁT ÉLETÜNKRE NÉZVE JÉZUS SZÜLETÉSE

Ennyit a teológiai nézőpontról. A történelmi tény: Jézus megszületett. A teológiai jelentősége: Isten belépett az emberi történelembe. A harmadik aspektus pedig, hogy mindez milyen hatással van az életünkre. Elindultunk a történelmi tényről, megnéztük, hogy teológiailag ez mit jelent, és most megnézzük, mit jelent számunkra? Mit jelent számunkra?

3 pontban tekintsük át, mit jelent ez számunkra: **1.) Először is, Jézus olyan, mint mi.** Vajon ez hogyan változtatja meg az életünket? „Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt” (Zsid 4,15). Jézus tehát olyan lett, mint mi. John Stott, a neves

britt teológus egyszer azt mondta: „egy olyan világban, amely tele van szenvedéssel és fájdalommal, nem tudok mély tiszteletet tanúsítani egy olyan Isten iránt, aki immunis a szenvedésekre.” Más vallásokban az istenről való elképzelés az, hogy Isten transzcendens, felsőbbrendű és távoli. Messzi van tőlünk. A bűnös élet, és a bűnösök élete a földön, a szemét és a mocskot, mindez kellemetlen, fájdalmas és nyomorúságos –egy távoli isten legfeljebb egy angyalt küld, vagy maximum pár parancsolatot ad, de semmi esetre sem jön ide közénk, ahol az előbb felsoroltak veszik körül.

A testet öltés története azonban pontosan erről szól. Ez azt jelenti, hogy közülünk senki sem mondhatja már neki, hogy „te ezt nem értheted; nem értheted, mi az felnőni, nem tudhatod, mi az kamaszra lenni, milyen az, ha családod van, és nem fogadnak el, vagy ha hátat fordítanak neked, ha a barátaid elárulnak és cserben hagynak. Nem ismerheted, hogy milyen egy rossz állást betölteni, és kilátástalanul csak dolgozni és dolgozni, amikor a munkád csak egy zsákutca. Nem tudod, milyen érzés hajléktalannak lenni, nem tudod milyen érzés szegénynek lenni. Azt sem tudod, hogy milyen, ha kigúnyolnak, ha hazudnak rólad, ha megvernek, ha becsmérelnék, ha ártanak neked, ha szenvedned kell, és nem tudod végül milyen az, ha meg kell halnod.” Jézus erre azt mondaná: „Éppenséggel, mindezt tudom. Én vagyok a te főpapod.” Ehhez tudnunk kell, hogy a főpap ki volt: egy szent ember, aki közvetített Isten és az ő népe között. Az emberek bűneit Isten elé vitte, és Isten szeretetét az ember felé közvetítette. Jézus mi a hatalmas főpapunk – ez a zsidó levél egyik legfőbb témája. Ezért van az is egyébként, hogy nálunk nincs külön papság. Nekünk egyetlen főpapunk van: Krisztus, akire szükségünk van.

Ezért tanúsít irántunk részvétet. Ha szenvedünk, ezért szólíthatjuk meg őt. Ezért tudunk beszélni hozzá, ha sebzettek vagyunk. Ha küzdelmeink vannak, ha az élet különféle területein harcolunk, igyekszünk, megszólíthatjuk Jézust. Ha kísértések és csábítások törnek ránk, beszélhetünk hozzá, mert ő is megkísértetett. Azt hiszem látjuk, hogy amikor Jézus a maga emberségében belépett a történelembe, akkor olyan lett, mint mi. Látjuk, hogy -eltérően más vallások távoli isteneitől- nekünk olyan istenünk van, aki tudja, megérti, tapasztalja, átérzi azt, amit mi tudunk, amit mi tapasztalunk. Mi nem távoli, személytelen istenben, vagy erőben hiszünk; nekünk valódi istenünk van, névvel és arccal: Jézus Krisztus. És ahogy ő mondta, bármikor hozzá rohanhatunk, szükségünkkel, és ő kegyelmet és együtt érez velünk. Megért minket.

2.) Ugyanakkor Jézus más, mint mi –különbözik tőlünk: Önmagában azzal, hogy Jézus olyan, mint mi, még nem volna megoldva semmi. Általában a barátaink hasonlítanak hozzánk, olyanok, mint mi, így joggal mondhatják, hogy „teljesen megértelek téged, Átérzem a szenvedésed.” Erre mi azt kérdezzük: „jó, de a megoldás?” Erre ők ezt felelik „Nem tudom. Nem tudok ennél többet tenni. Együtt érzek veled, megértelek, de nem tudok változtatni a problémádon.” Bátorító tény, hogy Jézus olyan, mint mi, így –csakúgy, mint a legközelebbi barátaink- megért minket. De még bátorítóbb, hogy különbözik tőlünk. Gondoljunk csak bele. A Zsid 7,26-27 szerint olyan „főpap illet hozzánk (aki) szent, ártatlan, szeplőtlen, aki bűnösöktől elkülönített, és aki magasabbra jutott az egeknél.”

Itt derül ki, hogy Jézus miben különbözik tőlünk: soha nem követett el bűnt. Lukács evangéliumában később látjuk, hogy Jézus szolgálata kezdetén megkísértetik. Megkísértetik, de ellenáll a kísértéseknek. Mindig ott volt a kísértés, de végig szent maradt. Ezért más, mint mi. Igent mondott az Atya akaratára, és nemet a világ kísértésére. Mindez azt jelenti, hogy amikor megkísértetünk, Krisztushoz mehetünk, mondhatjuk: „tudom, hogy mi vett körül téged, ezt én is el akarom kerülni.” Amikor bűnbe esünk, Krisztushoz szaladhatunk. És Jézus

nem úgy válaszol, ahogy a barátaink; nem mondja: „figyelj, senki sem tökéletes. Megértelek. Én is elkövettem ezeket, én is beleestem ezekbe a hibákba. Legközelebb együtt megcsináljuk.” Helyette Jézus ezt mondja: „én nemet mondtam a bűnre, meghaltam a bűneidért, és én megbocsátok neked. Én megadom neked az erőt ahhoz, hogy kimássz abból az összevisszaságból, amiben élsz, hogy megváltoztasd az életed, hogy ne fordulj vissza és ne tedd ezt többé.” Ez az, amit Jézus tesz. Közösséget vállal velünk, de meg is változtat minket.

3.) Jézus olyanná tesz minket, amilyen ő maga: Mit jelent az a személyes életünkre nézve, ha hiszünk benne? Hit által kapcsolódunk Jézushoz. Aki hisz benne, azt a csodálatos kapcsolatot tapasztalja meg, amiben Jézus olyanná tesz minket, amilyen ő. Azt mondtuk, hogy Jézus olyan volt, mint mi, mert ember volt teljesen, ugyanakkor abban különbözött tőlünk, hogy mentes maradt a bűntől. Ezért képes minket is olyanná tenni, amilyen ő. Elveszi bűneinket, és nekünk adja az ő igazságát; elveszi kárhoztatásunkat, és biztosítja számunkra a megváltást; megszünteti az Atyától való elkülönülésünket, és kibékít minket az Atyával. Ezt az igazságot foglalja össze az 1 Tim 2,5: „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus. Nincsen több isten, csak egy isten van; nem léteznek különböző utak Istenhez, csak egy út van: az ember Jézus Krisztus. Jézus azt mondja: „Én vagyok az út az igazság és az élet” –nem önmagában való moralitásról, erkölcsről, nem önmagában vett spiritualitásról, jó cselekedetokről van szó; nem is arról, hogy „csináld jobban”, „dolgozz keményebben”, hanem egyedül Jézus Krisztusról. Róla szól minden, a közvetítőről. Aki közvetít az Atya és te közötted. Nem neked kell felemelkednek hozzá, hanem ő száll le hozzád. Ezért nem büszkeségről, saját énkéntiségéről, és nem önbecsülésről beszélünk, hanem alázatról. Nem arról, hogy mi mit teszünk, hanem arról, amit ő tett.

A DOXOLÓGIAI VÁLASZ JÉZUS SZÜLETÉSÉRE

Látjuk mindezt? Elképesztő. Látjuk egyrészt, hogy 1.) Történelmileg tény: Jézus megszületett szűz Máriától Betlehemben. 2.) Teológiailag ez az inkarnáció - az, hogy Isten velünk van. 3.) A mi életünket tekintve: hittel elfogadjuk ezt, az Atyával való kapcsolatunk helyreáll, a bűneink elvételnek, és megkezdődik már most az örök életünk, a feltámadásunk garantált Krisztus visszatérésekor, a végidőkben. 4.) És végül mindezek Isten tiszteletében kulminálnak, Isten dicsőítésében éri el az egész a csúcspontját. Hiszen megindított minket Jézus története. Szeretjük Jézust. Azt szeretnénk, hogy mások is találkozzanak Jézussal. Úgy akarunk élni, mint Jézus. Jézusért akarunk élni, Jézus által. Mindez imáadásban, tiszteletadásban és cselekvésben valósul meg. Az imádat dicséret, dicsőítés, magasztalás, hálaadás, imádság, bizalom, öröm Krisztus személyében, és cselekedeteiben. Mindezt személyesen, egyen-egyenként megtehetjük, lélekkel betöltekezve, örömmel. Most is ezt tesszük, hiszen össze vagyunk gyűjtve, hallgatjuk Isten Igéjének hirdetését; felelünk rá, úrvacsorai közösségben vagyunk, megtörjük Krisztus testét, isszuk az ő véré, ami bűneink bocsánatára. Mindezt közösségben tesszük, közösségben ünnepelek. Ez Isten imádata, ez a valódi istentisztelet. Jézusnak énekelünk, mert ő hatalmas, és méltó minden dicséretre.

Ez tehát egyszerre egy csodálgató imádat és egyszerre cselekvés. Nézzük meg, a legtöbb vallásban a legszentebb férfi vagy nő az, aki a leginkább elkülönült, aki a leginkább el van szeparálva a többi embertől. A szerzetesek templomokban élnek, barlangokban, visszahúzódva kolostorokba és zárdákba, elzárva a társadalomtól. Nincs televízió, nem találkozhat a világban lévő gonosszal. Semmi zene, így nem hallhatod a világban lévő gonoszt. Nincs utazás, így a világban lévő gonosz elkerül. Elkülönülve élni, messzi mindentől

és mindenkitől. Teljes védelemben, biztosítva a kegyesség és a szentség megélését. Az ilyen ember nem hagyja magát bepiszkítani a sötét, bűnös, elbukott, romlott világ által.

De Jézus nem ilyen. Jézus beugrik a mélyvízbe. A világhoz jött, a kultúrába, a bűnösökhöz, a szenvedés közepébe, a megpróbáltatásokba és nélkülözésekbe, a bálványimádás centrumába; a démoni megszállottakhoz, a kítaszítottakhoz, a kiközösítettekhez, a szegényekhez, a paráználkodókhoz, az alkoholistákhoz, a büszkékhöz, az arrogánsokhoz, a gazdagokhoz; Jézus fejest ugrik közéjük. Nem olyan isten, aki visszahúzodva azt mondja: „nem akarok belekeveredni. Túl sok ez nekem...” Ehelyett közénk, emberek közé lép.

Ez az oka annak, amiért mi jót cselekszünk, amiért szolgálni akarunk, amiért szeretni akarunk, amiért imádkozunk, amiért hirdetjük az evangéliumot, és nem az, hogy meg akarunk felelni Istennek, hogy érdemeket szerezzünk Istennél; nem az, mert Jézus már elfogadhatókká tett minket Isten szemében. Ő az Immánuel, Isten velünk van, de nem csak velünk, hanem bennünk is. És ezt a Krisztusban lévő, benne elrejtett életet akarjuk közzétenni, hirdetni, megmutatni a világnak. És ezt az életet élve mi már nem akarunk elkülönülni a világtól. Mi igenis a világban élünk. Ez nem azt jelenti, hogy dagonyázunk a világ sarában, hanem azt, hogy mint Krisztus hírnökei, az ő értünk végzett munkáját hirdetjük; azt, hogy eljött értünk testben, feláldozta magát és megszabadított a bűntől. Legyen örömünk ebben, imdájuk őt ezért, és hálából tegyük, amit tennünk kell. Ámen!

(Márkus Tamás)